

## Gåsfars sagor, del 1 (3 228 ord)

Jag har begåvats med två systrar, en som är politiker och en som är författare.

Min författande syster har aldrig gillat att flyga.

Som för så många andra är det starter och landningar som bekymrar henne mest.

Nu satt vi i en gammal propellerdriven DC- 4 på Torslanda flygplats och väntade på att få lyfta till Köpenhamn, f v b till Frankfurt, f v b till Milano f v b till Venedig.

Min syster föreföll dock både tapper och samlad när hon konverserade de övriga personerna i vårt lilla sällskap.

Kanske var det för att förtränga nervositeten inför möjliga strapatser.

Med ryggen i färdriktningen satt Gåsafar själv, vår spendersamme byråledare.

Vi kallade honom så dels för att han var skåning men också för att han ständigt marscherade först, med sina trogna men ack så fattiga medarbetare som osjälvständiga gässlingar på rad efteråt.

Intill Gåsafar satt Sten-Pelle, en lika lång som trivsamt projektledare.

Han hade bjudits med på resan för att spela rollen av specialist på internationell marknadsföring.

Mitt emot dem och bredvid min syster satt byråns ateljéchef.

Han kallades allmänt för Abbot, ett smeknamn som var en raljerande referens till hans välkända intresse för sköna kvinnor.

På bänkraden bakom dem satt jag.

Vi skulle göra ett studiebesök hos en stor italiensk vitvarufabrik som inom kort skulle lansera ett antal produkter i de nordiska länderna.

Min syster och jag skulle tillsammans ansvara för texterna i den rekommendation som vi hoppades skulle övertyga företagets marknadsledning om att vår byrå var bäst.

Konkurrensen om den nya, stora reklamkunden var stenhård.

Därför hade Gåsafar beslutat att hela arbetsgruppen skulle resa till Italien. Först och främst för att demonstrera vårt stora intresse för uppgiften. Men också för att på platsen försöka snoka upp lite insides information.

Med hjälp av den skulle vi göra vår kommande rekommendation extra attraktiv.

Vädret på Torslanda var nollgradigt.

En och annan smältande snöflinga ringlade sig ner för flygplansfönstren när vi väntade på att lyfta.

Mörka ovädersmoln täckte himlen och den starka vinden var rakt nordlig denna gråmulna lördagsförmiddag i slutet av november.

Motorerna varvades upp och omöjliggjorde vidare konversation.

Vibrationerna blev närmast plågsamma när den knappt halvfulla maskinen tog fart på startbanan och

pressade sig framåt, uppåt i den starka motvinden.

Snart omgavs vi av ett lågt liggande molntäcke, där luftgroparna stod tätt som ett sillstim.

Min syster satt med de hårt knutna händerna i knät och blicken fixerad på den darrande väggpanel som skiljde passagerarkabinen från piloternas utrymme.

Längre bak i maskinen hörde jag hur någon drog nytta av den lilla papperspåse som flygbolaget tillhandahöll, till båtbad för såväl passagerare som städpersonal.

Molntäcket tycktes vara flera hundra oroliga meter högt och de skyar som passerade flygplanets fönster visade prov på gråskalans alla dystraste nyanser.

Men så!

Som en gigantisk strålkastare famnade den livgivande Solen plötsligt vår lilla flygmaskin.

Visserligen skuttade planet fortfarande ystert i den hårda vinden, men nu kunde vi räkna lång näsa åt det molnlandskap som bredde ut sig många trygga meter under oss.

En lång och slank flygvärdinna frigjorde sig från sitt säkerhetsbälte och satte kurs mot pentryt och den gudabenådade drinkvagnen.

Vi var uppe!

Vi var på väg!

Vi var vid liv!

Vi var törstiga!

Min systers knogar var alltfjämt kritvita.

Men ett svagt leende kunde nu anas på hennes läppar när hon, med slutna ögon, tycktes tacka en generös försyn för att vår resa, trots allt, fått en tillfredsställande start.

Gåsafar och Sten-Pelle höjde sina glas och vi skålade för en framgångsrik resa.

Jag tror att det här var första gången jag såg min syster med ett glas whiskey i handen.

Själv avnjöt jag en smula asketiskt en Campari och soda, eftersom jag samma morgon läst i Göteborgs-Posten att man borde undvika starksprit när man flög.

Vi läppjade världsvant på våra drinkar, log uppmuntrande mot varandra och plötsligt kändes tillvaron närmast perfekt.

Att vi reste en lördag var ingen tillfällighet.

Gåsafars avsikt var att vi först skulle tillbringa ett par stärkande nätter på ett lyxigt hotell i Venedig.

Sedan skulle vi, pigga och vetgiriga, inträffa hos den stora vitvarutillverkaren på måndagens förmiddag.

Detta skulle också ge oss tid att, i lugn och ro, dra upp våra strategiska riktlinjer inför den förestående Kampen om Kunden.

Skål igen, kamrater!

Släng er i väggen, konkurrenter!

Den här kunden är praktiskt taget redan vår!

Över Kattégatt kunde vi fröjdas åt ett och annat håll i molntäcket.

Flygkaptenen förkunnade att vi flög på en höjd av blygsamma 2000 meter samt att de rödbruna tegeltak som skymtade till vänster i hålen låg på fastigheter i Falkenberg.

Men vem brydde sig om dylika bagateller.

Vi skulle ju snart kunna beundra taken på sevärdheter som katedralen i Milano och Dogepalatset i Venedig!

Kan jag få en Campari och soda till, tack!

Att tävla om kunder i reklambranschen är tufft, för prispallen har ingen plats för silver- eller bronsmedaljörer.

Att yvas över en hedrande andraplats är inte bara patetiskt utan också fullständigt meningslöst.

Inte minst när du, med sargad självkänsla och lång näsa, summerar de så kallade ackvisitionskostnader som du inom kort måste försvara inför byråns lönsamhetsfixerade ägare.

För oss var denne en välbeställd advokat benämnd Murre, men vi kallade honom naturligtvis i all hemlighet för Sotarn.

Det var Sotarn som gjort Gåsafar till chef för reklambyråns Göteborgskontor, för att efter flera års stiltje om möjligt få fart på affärerna på västkusten.

Hittills hade det gått bra för oss.

Vår lilla byrå samarbetade redan med Den Stora Nöjesparken, Den stora Skokrämsfabriken, Den stora Ekiperingstillverkaren, Den Stora Kulspetspenneproducenten och Den Svenska Kyrkan samt ett flertal mindre men lönsamma företag.

Nog skulle vi väl kunna landa Den Stora Vitvarutillverkaren också?

Visst skulle vi fixa vi det.

Hyfsa glasen, mina vänner, nu landar vi strax i Köpenhamn!

Väntetiden på Kastrup beräknades till knappt två timmar, vilket var liktydigt med två smörrebröd med rökt ål, äggröra och hackad gräslök.

Plus två iskalla Aalborg i sällskap med lika många Carlsbergs Hof.

Gåsafar betalade.

Han hade som vanligt fyllt plånboken med sedlar i lämpliga valutor, och fröjdades nu åt att den svenska kronan var mycket starkare än den danska.

Kreditkortet låg i reserv.

Töm bägarna, gässlingar!

Planet till Frankfurt beräknas lyfta om tjugofem minuter, man väntar oss snarast till gate nummer 17!

Till Frankfurt skulle vi flyga i en DC-6:a tillhörig Lufthansa.

Maskinen var fullbokad.

Vädret var uselt.

Humöret var på topp.  
Gåsafar lekte pojken med guldbyxorna  
Var det manne någon som ville ha en Underberg?  
Men två, då?

Irrationella kastvindar över Kastrup försenade starten.  
I Frankfurt var det snöyra, meddelade flygkaptenen.  
Min syster log tappert.  
Gåsafar och Sten-Pelle hade, tvärt emot alla bestämmelser, öppnat en flaska Löjtens aquavit som de inhandlat i taxfreeshoppen på Kastrup.  
”Ja, vi elsker dette landet”, sjöng Sten-Pelle, utan att bekymra sig om vare sig melodi eller tonart.  
Gåsafar fnissade förtjust.  
Min syster granskade sina knogar som ännu inte var vita.

Själv bläddrade jag i det tummade magasin jag funnit in the seat pocket in front of me.  
På en svartvit helsidesbild visades hur en östtysk soldat blev skjuten i ryggen när han försökte ta sig in i Västberlin.  
Min tyska var knal, men inte sämre än att jag förstod att han vid tillfället var tjugosex år och efterlämnade maka och två små barn.  
Tillvaron var sannerligen hård.  
Det fanns inga goda tvåor vid Berlinmuren, heller.

Över Centraleuropa hade den annalkande vintern frontalkrockat med en senkommen brittsommar.  
Tryckförhållanden, jetströmmar och luftlager tycktes njuta av den plötsligt uppkomna anarkin och lekte ohämmat och respektlöst med den reguljära luftfarten.

I Frankfurt satt tusentals luttrade flygresenärer och följde alla förseningar som tillkännagavs på anslagstavlorna.  
Vår förbindelse till Milano var först struken helt och hållet för att därefter plötsligt avancera till ”avgång ordinarie tid, var god gå genast till utgång 28 F”.

Vi begav oss halvspringande till den angivna utgången.  
Där omgavs vi av närmare tvåhundra glatt överraskade människor som för bara några minuter sedan trott sig behöva övernatta på något hotell i Frankfurts ledsamma utkanter.  
Vinden slet i oss på den korta promenaden till och från transferbussen och det sylvassa snöregnet sved i ansiktet innan det, i små retsamma rännilar, trängde sig in mellan hals och skjortkrage.  
Både Gåsafar och Sten-Pelle var detta till trots i en sådan toppform att min syster och jag diskret beslutade lämna dem ett visst försprång.

Tvärt emot vanligheten bildades det ingen kö på trappan upp till flygplanet.

Alla passagerare valde istället att dröja kvar i bussen tills passagen var fri. Därefter rusade de i sprinterfart över plattan, uppför den rangliga trappan och in flygkroppens efterlängtnade värme.

I hela flygplanet spred sig en tung doft av fuktigt ylle och de små fönstren immade strax igen.

Vårt lilla sällskap spreds till olika platser i den fullsatta kabinen och knappt hade vi satt oss ner förrän planet med ett ilsket rytande kastade sig upp i luften.

”Tänk om det ändå gick lika fort hos tandläkaren”, sade min syster som trots allt hamnat i stolen intill mig och ännu inte ens hunnit knyta händerna

Flygtiden till Milano skulle bara vara omkring en timma, men Linateflygplatsen omgavs av gigantiska dimmoln som blåste av och an och inga plan fick landa.

Från cockpit fick vi med jämna mellanrum små meddelanden om läget.

Det minst uppskattade var att om vi inte fick landningstillstånd inom tio minuter skulle maskinen tvingas vända och gå ner på den amerikanska arméflygplatsen i München!

”Oktoberfest! Surkål, bockvurst och svettiga läderbyxor”, höjtade Gåsafar lyckligt längre fram i planet.

”Om du har någonting som visar att vi är svenskar är det kanske dags att gömma det nu”, sa min syster som varit ute och rest med Gåsafar förr.

Sten-Pelle försökte med en hurtig allsång:

”Trink, trink, brüderlein trink” ropade han men resligheten var det enda han hade gemensamt med Lasse Berghagen och kabinen var definitivt inget Skansen.

Den pinsamma tystnaden omkring honom liknade den som spred sig när en svensk politiker, kallad Lillstugan, många år senare försökte förmå ett antal frustrerade journalister och andra medborgare att unisont stämma upp ”We shall overcome”.

”When will they ever learn”, skaldade en mera framgångsrik trubadur frustrerat, redan på 1960-talet..

”Mina damer och herrar, vi har slutligen fått klartecken för landning i Milano och räknar med att ta mark inom tio minuter”, informerade flygkaptenen, till de flestas lättnad.

Min syster tycktes djupt försjunken i ett korsord. Men när jag granskade vad hon skrivit upptäckte jag att hon fyllt alla de lediga rutorna med samma tre bokstäver: ”Fan, fan, fan, fan, fan...”

”Nu skall vi ha Grappa”, skrockade Gåsafar lyckligt när vi äntligen tagit plats i transithallen.

”Vad i Herrans namn är Grappa”, frågade min syster som, precis som jag, var föga insatt i Sydeuropas dryckeskultur.

”Ingen aning”, sa jag uppriktigt, ”men det är säkert någonting som innehåller alkohol.”

Abbot kom till vår hjälp:

”Det är ett slags plommonbrännvin”, undervisade han, ”närmast jämförbart med

jugoslavernas Slivovitch”;

Inte blev vi särskilt mycket klokare av det.

”F&uuml;nf Grappa, pronto”, gastade Gåsafar övermodigt på en rotvälsta som underströk de på sin tid förnuftiga tankarna bakom hjälpspråk som esperanto och ido.

En skräckslagen servitris skyndade iväg för att verkställa ordern samtidigt som Abbot med kisande ögon studerade en bildskärm som påstod att alla eftermiddagens starter var inställda, med undantag av Alitalias flight till Marco Polo-flygplatsen utanför Venedig.

Vår flight!

Skulle vi, trots allt, nå vår destination efter denna dag av provningar?

Utan behov av övertalning avstod Abbot, min syster och jag våra simmiga Grappaglas odruckna på bordet i transithallen för att istället uppsöka gaten.

Efter en rejäl promenad nådde vi fram till närmare tvåhundra andra resenärer som otåligt väntade på att få fylla den DC:8 som skulle transportera oss till Venedig.

Venedig!

La bella Venezia!

Fantasieggande och sägenomspunnet!

I fantasin såg jag oss redan, behagfullt tillbakalutade mot de röda sammetsdynorna i en kolsvart gondol som skickligt manövrerades över det Adriatiska havets mjukt krusiga yta i riktning mot vårt anrika hotell.

I aktern, en onödigt vacker gondoljär, iklädd svart, bredbrättad hatt och vit sidenskjorta med krås.

Smaklöst nog sjöng hans smäktande tenorstämman en gammal neapolitansk visa – Jacques

Offenbach’s gondolsång var tydligen alltför vulgär för att vinna inträde i min banala drömbild.

Det svaga återskenet från lyktorna på Lido glittrade som mareld i vattenytan och från Piazza de San Marco kunde man urskilja de spröda tonerna från en illa stämd mandolin..

Min syster var vid det här laget milt sagt ointresserad av vidare flygturer.

Hon hade säkerligen med förtjusning övernattat även på ett nerslitet hotell invid flygplatsen, bara kackerlackorna var någorlunda väluppfostrade, lakanen någorlunda rena och dörrlåset fungerade.

Varken hon eller jag hade flugit i ett så här stort flygplan förut och det stora antalet passagerare som skulle samsas om utrymmet var skrämmande i sig.

Utanför flygkroppen kunde vädret inte bestämma sig för om det skulle nöja sig med styv kuling eller spänna musklerna och utvecklas till full storm, som komplement till återkommande dimbankar, kraftfulla slagregn eller piskande hagelskurar.

Redan innan vi lämnat landningsbanan skakade och kved den långdragna flygkroppen illavarslande under vädergudarnas omväxlande attacker.

Och nog såg väl flygvärdinnorna mer än lovligt oroliga ut när de gick igenom kabinen och kontrollerade att alla deras olyckssystrar och bröder satt fastspända enligt alla konstens regler.

”Aldrig mer”, hörde jag min syster viska med läppar tunna som björntråd.

&rdquo;Aldrig mer vaddå?&rdquo;, viskade jag tillbaka.

&rdquo;Aldrig mer...Aldrig mer... finns det inte en schlager som heter &ldquo;Aldrig mer&rdquo; &rdquo; sa hon med ett ansträngt småleende.

Just då varvade DC:åttan upp sina fyra jetmotorer så det var inte lönt att svara.

Den stora maskinen krävde en ganska lång startsträcka innan hjulen lämnade markytan och vi åter befann oss i den alltför friska luften.

Vi låg fortfarande i brant stigning då vår flygkapten lät höra av sig:

&rdquo;Godafton mina damer och herrar och välkomna ombord i denna DC:8 vars destination ursprungligen var Venedig.

Direkt efter vår start har nu Linateflygplatsen tvingats stänga för i afton, på grund av dåligt väder. Tyvärr fick jag just information om att även Marco Polo-flygplatsen i Venedig har tvingats stänga, av samma orsak. Vi kommer därför istället att försöka gå ner i Genua, men lyckas inte detta kommer vi att fortsätta till Rom!&rdquo;

&rdquo;Att försöka gå ner i Genua!&rdquo;

Vad är det för jävla budskap! &rdquo;Försöka gå ner i Genua&rdquo;

Min syster var nu ganska grå i plåten och avstod från ytterligare kommentarer. Vår beskänkta Gåsafar var dock fortfarande i högform.

&rdquo;Viva Roma&rdquo;, ropade han så det rungade i kabinen. En alert flygvärdinna rusade genast till och frågade vad han önskade.

&rdquo;Pronto presto multo grado&rdquo;, skrockade Gåsafar godmodigt. &rdquo;Ge mig genast fem stycken sådana där gasdrivna Ronsontändare som ni annonserar i ert eleganta magasin!&rdquo;

Strax därefter vinglade han runt i flygplanet för att ge sina trogna gässlingar varsin silverglänsande tändare, ty detta var på den tiden då även förhållandevis intelligenta människor förkortade sina liv genom att röka cigaretter.

Lyckligt förkunnade han att han köpt tändarna till ett pris som var oförskämt högt för att påstå sig vara tax free.

Vi accepterade gåvorna och förträngde den verklighet som till våra rymliga samveten förmedlade, att detta var en utgift som Sotarn knappast skulle ha lust att acceptera.

&rdquo;Rom&rdquo;, sade min syster plågat. &rdquo;Vad i all världen skall vi göra där? Och hur kommer vi därifrån?&rdquo;

&rdquo;Lugn, bara lugn&rdquo; sa jag tröstande. &rdquo;Vi skall ju först och främst försöka landa i Genua!&rdquo;

Dimma i Milano, dimma i Venedig och försöka gå ner i Genua.

Skulle det månne vara dimma även där?

Icke sa Nicke!

När den stora maskinen gjorde en lov över Genuabukten var luften klar som kristall. Här var det inte sikten som var problemet, men vinden. Utanför planet blåste det full storm i en riktning som gjorde det onödigt knepigt att träffa rätt på landningsbanan.

Piloten påbörjade dock inflygningen med stor beslutsamhet. Tystnaden i den nedsläckta kabinen var total och det verkade som om även Gåsafar och Sten-Pelle hade gripits av stundens allvar.

Genom de små fönstergluggarna kunde jag se hur flygplanets vingar viftade frenetiskt upp och ner, som armarna på en överambitiös elitgymnast.

Under oss anade jag kanten på landningsbanan när den oberäknliga vinden utan förvarning gav oss en kraftig körare från höger.

Plötsligt befann sig maskinen minst ett femtiotal meter vid sidan av landningsbanan.

I stället för den trygga asfalten såg jag nu jag saftigt gräs och, tro det eller ej, en skock får som tycktes beta i godan ro på marken under oss.

Piloten gav hastigt full gas och drog upp nosen på planet så gott det gick. Hela den stora flygkroppen knakade och skakade så att det var mycket enkelt att föreställa sig hur det skulle kännas att drabbas av en jordsbävning.

Då kände jag plötsligt en oerhörd smärta i min högra underarm!

Jag kvävde ett stönande och tittade ner på den smärtande lemmen.

Det var min syster som fattat min arm i ett krampaktigt grepp.

Nu var inte bara hennes knogar vita.

Hela handen och den del av armen som skymtade nedanför hennes blusärm var likblek. Samma spöklika kulör hade även ockuperat hennes ansikte, som dock såg förvånansvärt lugnt ut.

Med en röst som närmast verkade avslappad sa hon:

”Kör han inte väl sportigt nu?”

Fram till denna blåsiga eftermiddag hade min bild av det absoluta dödsföraktet formats av en bild i en antologi över engelska skämttecknare.

Bilden visade S/S Titanic på god väg ner mot havsbotten.

Av den tappra fartygsorkestern såg man inte mer än en liten bit av en harpist och ett stycke av en basfiol, resten låg redan under vatten.

Men kvar på det starkt sluttande akterdäcket, med ett frostigt martiniglas i handen, stod arketypen av en ensam engelsk gentleman, med monokeln på plats och rak som en fura, sjungande ”Nearer my God to thee” i fatalistisk väntan på det ofrånkomliga.

Från detta ögonblick övertog min syster den hedersplatsen.

Oväsendet utanför flygplanet kontrasterade mot den kompakta tystnaden i kabinen när piloten gjorde ytterligare ett landningsförsök.

Det föreföll som om han tänkte överlista sidvinden genom att landa i ovanligt hög hastighet, för vi närmade



oss marken med en fart som jag aldrig tidigare upplevt.

Precis när jag var övertygad om att vi skulle ta mark med nosen först gjorde piloten en serie ingrepp som innebar att nosen lyfte, farten bromsades upp och den stora maskinen genomförde en närmast perfekt landning.

Alla som flugit charter har upplevt passagerarnas lättade applåder när planet tar mark.

Den ovation som utbröt i vår kamin denna lördagseftermiddag i november kunde Birgit Nilsson varit stolt över. Den interfolierades dessutom med bravorop på olika språk, och till och med de luttrade flygvärdinnorna deltog i glädjeyttringarna.

Några bänkrader framför oss såg jag att Gåsafar var grön i ansiktet och för en gångs skull alldeles tyst. Undrens tid var uppenbarligen inte förbi.

&rdquo;Mina damer och herrar, välkomna till Genua!&rdquo;, löd flygkaptenens triumferande röst.

&rdquo;Om detta är er slutdestination gratulerar jag er.

Om inte så ber jag er söka upp Alitalias disk i transithallen. Där får ni adressen till ett hotell där ni kan övernatta, eftersom även Genuas flygplats nu är stängd på grund av dåligt väder.

Skäliga kostnader för övernattning, middag samt frukost i morgon bitti betalas givetvis av flygbolaget som också vill passa på att beklaga det obehag som det dåliga vädret har medfört.&rdquo;

&rdquo;Aldrig mer&rdquo;, sa min syster tyst.

&rdquo;Vaddå aldrig mer&rdquo;, sa jag deltagande.

&rdquo;Aldrig mer att jag sätter mig i ett flygplan utan att dessförinnan ha tagit minst en rejäl whiskey&rdquo;, fyllde hon i. &rdquo;Det ges faktiskt tillfällen i livet då det är nödvändigt att inte vara helnykterist!&rdquo;

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © anakreon med Poeter.se id #13189 innehar upphovsrätten